

Sv. Leopold Bogdan Mandiæ

Autor Administrator
Srijeda, 30 Ožujak 2011

Sv. Leopold Bogdan Mandiæ

Rodio se 12. svibnja 1866. u Herceg-Novom
1538. zatim pod venecijanskom od 1687.; pod austrougarskom od 1814. i pod bivšom Jugoslavijom od
do 1945., a sada pripadaju Republici Crnoj Gori. Njegova obitelj. Nekoæ bogata. Postala je vrlo siromašna
dvorištem, bila je vlasništvo njegovih pređa. Leopoldova je obitelj bila puna života i
kreposti, imajuæi dvanaestero djece od kojih je Leopold bio jedanaesto. Njegovina srca bit ce nje
najdragocijenija baština. Jednoga dana igrao se s prijateljima na maloj plaži ispred svoje kuæe. Igr
patakune sa starim novcem. Tom prilikom je jedan od njegovih kolega u igri izgubio sve patakune i ostao je bez i èeg
Naljutio se, pa je izgovorio sramotnu rijeè. Leopold ga uze na stranu, iz džepa izvadi sav svoj stari novac koji je
ponudio ga gubitniku govoreæi: "Sve ti ovo dajem, ako mi obeæaš da neæeš višestruko
govoriti sramotne rijeèi". Pružiš si desne ruke i sklopiš savez. Zaista lijep poèetak
treba biti spreman i togod od svoga žrtvovati. OD BOGA DAROVAN Rodio se, a zatim ž
i nježno dijete, tako da su ga jedva nakon mjesec dana mogli krstiti u župnoj crkvi. Nadjenuæe mu ime BOGD
od Boga darovan. Vrlo znakovito ime. Krštenje je èin po kojemu postajemo djeca Božja i po kojemu æe
nazvati svojim prijateljima. Za Bogdana æe ovo uvijek biti prvo, najvažnije prijateljstvo i sva æe druga prijateljstva biti
podložna ovom. Od tada, kako dolikuje svakom dobrom kršćaninu, on æe ljubiti Boga u svima i iznad sv
ljubiti u Bogu. To je bio naèin, da obogati život i srce. Svako prijateljstvo u kojemu nije sadržan Bog, nepotpuno
prolazno. I svako prijateljstvo iz kojega je Bog iskljuèen, postaje rizièno. SVEÆENIK ‐ FRATAR KA
je sanjati, ali je teško snove ostvarivati. Bogdan je otputovao u kapucinsko sjemenište u Udinama.
Odande je poslije dvije godine, 1884. otišao u samostan u Bassano del Grappa da stupi u novicijat. Prih
život, kakav bi drugi, možda svetiji i jaèi od njega, mogli smatrati nenasnim i ludim. On ga je, sada kao fra Leop
prihvatio s hrabrošću. Poslije novicijata, prihvatio se uèenja s velikim zalaganjem, koje mu je nadahnjivao ide
posve osobiti ciljevi. Postao je sveæenikom 20. rujna 1890. u Veneciji. Nije mogao otiæi u
mladu misu meðu svojim. U zamjenu im je poslao svoju fotografiju. Bila su potrebna nova odricanja. Od toga d
njemu æe sve višestruko rasti i jaèati ljubav prema grijehnicima kao i želja da postane oruđe pomirenja s Bo
s braæom. Trebat æe mu mnogo strpljivosti s onima koji æe ga optuživati da je "previše i
š irokogrudan" prema pokornicima. On je osjeæao da Bog želi da on bude sveæenik sa srcem koje æe
prihvatiti. ÈOVJEK TIHO PRIJATELJSTVA Ostao je nekoliko godina u Veneciji kao ispovjedni
raznim samostanima svoje redovnièke Provincije. Bio je u samostanima u Zadru, Bassano del Grappa, u Kopru i u
Thiene (Vicenza). Njegovi su poglavari znali, da mogu s njim slobodno raspolagati, usprkos njegovih planova, o
æemo višestruko reæi kasnije. Dao se jednostavno na raspolaganje da ga premještaju po volji. Na taj je naè
mogao uvijek i svuda èiniti dobro. Posebno je mogao ispovijedati te tako prijatelje nanovo vraæati u milost Boga i
slika: sv. Leopold Mandiæ
je bilo poput mirne rijeke, koja dovodi život u tihèe doline. Nije poput prijeteæeg potoka koji protjeèe izmeðu razd
stijena, odnoseæi ono malo života, koji ondje raste ili bi mogao rasti. VELIKODUŠNI PRIJA
Leopold je privlaèio pokornike sa svojom marljivošću i još višestruko s osobnom dobrotom. Po
mišljenju nekih, koji su mu to došli reæi, bio je pretjerano dobar. U tim zgodama on je pokazivao na kr
govorio: "Takav je On, a èete na to reæi? On je èak umro za dušu". Tako je i sebe t
da bude još velikodušniji u dobroti i u brizi prema svojim pokornicima, prijateljima, makar je to bi
š tetu njegova veæ slaba zdravlja. Prijateljstvo koje traži svoju osobnu lagodnost bi se moralo nazivati: egoizm
BOG GOSPODAR ‐ BLAŽENA GOSPODARICA Otac Leopold je u svakom samostanu, poseb
oltar s Presvetim i Gospin oltar. To su za njega bila mjesta, koja je pohaðao i gdje se molio. Lijepo je imati prijat
zemlji, ali još je utjeènije kada znadeš, da ih imaš i u nebu. Za Boga koji je j
š "Gospodar" bio je spreman sve prihvatiti. Govorio je: "Ako On to želi, onda je dobro".
š to se tièe "Blažene Gospodarice", njegova ispovjedaonica mogla je biti skromna i hladna,
èinio sve moguæe, da po koji cvijet ukrasi Njezinu sliku. Njoj se bez prestanka molio, povjeravao joj je najteže sluèaje
svoje i svojih pokornika, prijatelja. NJEGOV SAN O JEDNOJ CRKVI U prihvaæanju redov
Bogdan je bio podržavan osobito posebnim snom: da jednog dana postane misionar u svojoj Domovini, bogatoj
povijesno i još višestruko, vjerskom razliènošću. Želio je privesti u Katolièku Crkvu sve koji
od nje odijelili. Ali taj se njegova san nije ostvario u onom obliku kako je on želio. Zar se moglo poslati na to
zahtjevan život misionara, jedno tako slabo i biæe? Zar ne bi to znaèilo skratiti mu život? Kad je borav
u Kopru, mislio je... i samo jedan korak... Tako je mislio takoðer i onda, kada je bio poslan u Rijeku 1923. da
privrženost Padovanaca, prije nego su to uèinili poglavari, bio pozvan natrag. Da li se tada pomirio sa
sudbinom? Ljubav nije ništa manje brižljiva od razuma i zato je otac Leopold naæao i poèetak pomirio sa
naèin" kako æe postati misionarom, on koji je obièavao govoriti "da se osjeæa kao ptica u krletki"
srcem onkraj mora. Svaki pokornik koji je dolazio k njemu bio je na nevidljiv naèin praæen: otac Leopold bi
saslušao, i odriješio, prikazujuæi sve to u korist jednoga od svojih "Istoènjaka". Za njih j
molio i prikazivao svetu misu kad god bi mogao. Došao je do toga, da je svu svoju skrivenu djelatnost,
pretvarao u zavjet, koji je neprestano obnavljao kroz višestruko od pedeset godina, u svjesnoj jasnoæi da je oc
izabran za dovršenje božanskog obeæanja: "I bit æe jedno stado i jedan pastir". SVE DO

POKORNIKE Otac Leopold je bio poslan u Padovu 1909. Tu æ ostati sve do smrti, osim onog vreme
 u zatoèeništvu za vrijeme Prvog svjetskog rata i veæ spomenutog kratkog boravka u Rijeci. Padova mu je od
 zadala mnogo posla, prijatelje kojima æ se posvetiti u ispovjedaonici. Bile su to osobe raznih društvenih
 bogati, siromašni, školovani i neuki, dobre duše, koje su imale samo potrebu da se s njih skinu
 prašina i one duše, koje su ugrezle u blato do vrata. On je imao za svakoga prikladnu rijeè: redovito
 blagu, a samo u potrebi prodornu. Trajno je primjenjivao ljubav prema Bogu i prema dušama. Doista, on
 bio uvjeren – osim kad je u pitanju vrijednost sakramenta po kojemu Bog daje oproštenje – da o
 može dati mnogo. Naprotiv, bili su oni, prijatelji-pokornici, koji su mu davali priliku da uèini nešto malo dobra z
 otkup svojih grijeha i da mu omoguæe, uzajamno, zaraditi kruh što ga jede u samostanu, kao i za mjest
 bi mu imao dati „Gospodar“ u nebu. S prolazom godina, ocu su Leopoldu nadošle ra
 Na sve se to malo ili ništa obazirao. Za njega su duše pokornika-prijatelja vrijedile više, nego
 njegov vlastiti život. Takoðer i onda, kada je morao biti u bolesnièkoj sobici i ondje je nastavljao primati ljude. U
 smrti, ondje je još ispovijedio pedesetak pokornika. **NJEGOVA SOBICA ZA PRIMANJE**
 Leopoldovih pokornika, prozvao je ispovjedaonicu oca Leopolda „sobicom za primanje“. Dapaèe,
 prozvao ju je „sobicom uljudbe“. „Doðite, gospodine, uðite“ govoraše i
 kada je meðu onima koji rijeðe dolaze, vidio nekoga da je neodluèan. Zbunjenim osobama, koje nisu znale niti k
 trebalo ponašati, rekao bi: „Uðite, gospodine, samo izvolite!“. Dogodilo se, da je jed
 stolicu ispovjednika, umjesto da je kleknuo na klecalo. A Leopold da ga ne bi uvrijedio, sam je kleknuo i
 saslušao njegovu ispovijed. Ljubaznost se nastavila sve do konca razgovora. Èesto je tada upuæivao poziv:
 „Vratite se opet, gospodine, vratite se, i bit æemo dobri prijatelji“.
Leopolda NIJE OTIŠAO ZAUVIJEK Otac Leopold je um
 oblaèio za svetu misu, koju ne bi propuštao niti kada je bio u lošem zdrastvenom stanju. U trenutku ga
 obuze slabost što se ponovilo i malo iza toga. Izdahnuo je izgovarajuæi rijeèi molitve „Zdravo
 Kraljice“. Bio je to posljednji pozdrav „Gospodarici“. Vijest se odmah proširila i mnogi su
 mogli pohoditi njegovo mrtvo tijelo. Sprovod je bio vrlo sveèan, poput sveèanog mimohoda. Njegov grob, koji se
 nalazio na gradskom groblju, postao je ciljem mnogih posjeta i velikog štovanja, sve dok posmrtni ostaci nisu
 prenijeti u novu grobnu kapelicu, koje je tu svrhu sagraðena u blizini njegove sobice za ispovijedanje. Kada su
 pregledani njegovi posmrtni ostaci u toku postupka za proglašenje blaženim, njegovo je tijelo pronaðeno
 netaknuto, neraspadnuto u svim svojim dijelovima, a takvo se i sada nalazi u njegovu grobu.
Mandæ - pred smrt Niti njegova ispovjedaonica nije bila porušena, kao što
 Ostala je cijela meðu ruševinama nakon razornog bombardiranja, 14. svobnja 1944., na spomen neizmjerne
 dobrote koju je Gospodin iskazivao po oproštenju mnogih grijeha, u ponovnom sklapanju prijateljstva s
 dušama koje su se bila udaljile od njega. Ostala je kao svejdoèanstvo dugog i napornog rada svetog Leopolda.
SIROMAŠAN PRIJATELJ ALI ZLATNE RUKÉ Za vrijeme svoga života, otac Leopold nije mog
 barem ne izravno – svojim prijateljima materijalnu pomoæ. Kao što nas podsjeæaju njegove osobne
 koje su saèuvane i izložene, on sam je bio revni slijedbenik „Gospé Siromaštine“. Sada
 više nije tako. Svetom Leopoldu se obraæaju za duhovne milosti, a èesto, možda još više za
 materijalna uslišavanja. Važno je da se naši nebeski prijatelji ne uznemiruju samo za zdravlje i n
 zaboravljajuæi uzvišenije vrijednosti. Možda i mi imamo nekog prijatelja „zlatne ruke“
 ne može dati nešto velikoga, ali se razumije u mnoge stvari i pomaže nam rado dijelima i savjetima.
 „Zlatna ruka“ oca Leopolda bila je na poseban naèin ruka duhovnog prijatelja. Više od pola
 stoljeæa podizala se bezbroj puta, da blagoslovi i odriješi. U tom položaju – mrš
 neraspadnuta – sada se èuva i èasti u dragocijenom moæniku. Dio te ruke je i u našem svetišt
 Maglaju. **PRIJATELJ SVIH VRSTA** Prijatelji-pokornici oca Leopolda pripadali su svakom staležu.
 sveuèilišnog profesora koji je brzo shvaæao, mogao je uæi neki neotesanac, kojemu je trebalo ponoviti neke
 više puta. Zatim djeæaèiæ sa svojim lažima i nestašlucima; A evo i starca, koji smatra da mu je blizu
 sud i dolazi tek tako da zaprosi milosrðe. Poslije toga neki „presvijetli“ „...po koja rastreš
 molitva ili po koja rijeè, za koju bi bilo bolje da je nisam rekao“. Potom dolazi neki okorijeli grešnik
 govori: „Oèe, sve sam sagriješio...jedino što nisam nikoga ubio ili okrao...barem ne
 izravno“. Takoðer i sada sveti Leopold ima odanih prijatelja svih vrsta. Mnogi od njih, kada mogu do
 njegov grob i ispovjedaonicu, kao što je to uèinio i naš papa, 12. rujna 1982. Tu ostavljaju spomen na
 svoj boravak u jednom od velikih svezaka, koji su na raspolaganju svima u njegovoj ispovjedaonici. Sada se ov
 veæ broje na stotine. U njima se nalaze potpisi osoba iz najrazlièitijih krajeva svijeta odakle dolaze. Otvaram jednu
 stranicu nasumce i evo: između tolikih tu se nalazi potpis jednog kardinala, zahvala jednog židovskog novinara i
 prošnja neke gospoðe iz Filipina. Sve su to prijateljski pozivi na svetost. Premda nam je teško podiæi
 za takav let, u onima gore veæ je najavljeno i naše uzlijetanje. **PROSLAVA** Za najbolje svoje
 – poslije dugih vrlo strogih ispitivanja i poslije oèitog Božjeg zahvata èudesnima, koja su službeno potvrðena
 – najvišu proslavu proglašenje blaženim i svetim. Ocu Leopoldu ova je èast udijeljen
 vremena koje je odreðeno po crkvenim zakonima uz izuzetak, koji mu je pribavio još veæu èast. Pr
 je **BLAŽENIM**, 2. svibnja 1976. po papi Pavlu VI (vidi video), a **SVETIM** ga je proglasio, 16. listopada 1983. pap
 Pavao II (vidi video). S tim èinima Crkva potvrðuje, da se radi o vjerniku koji je zasigurno postigao vj
 stoga, on može biti predstavljen nama kao uzor života i kao posrednik milosti. Kao takav sada je otac
 još više, za Crkvu sveti Leopold Mandæ je: Sveæenik i ispovijednik. Ovaj zadnji naslov ne oznaèava
 tko je na herojski naèin ispovijedao kršæansku vjeru, a da nije umro muèenièkom smræu. **SVETA**
 sada, kada je proglašeni svetac, možemo li ga još uvijek smatrati prijateljem? Ne treba biti zabrinut:

sam se naziva najboljim prijateljem, a Krist je rekao svojim: „Ja vas više ne zovem slugama, nego prijateljima“. Štovanje i prijateljstvo se ne isključuju. Sveci se također osjećaju našim prijateljima pozvani smo na istu slavu s njima. Mi rado poljubimo sliče i relikvije svetaca, kao što je to učinio i slični lijevo dok ljubi relikviju sv. Leopolda na dan proglašenja svetim) jer poljubac je tipičan znak ljubavi i prijateljstva. Pa ipak, prava pobožnost sastoji se od naslijedovanja. Sv. Leopold nam blago ali ujedno i odlučno naznačuje put kojim nam je i hrabro i odlučno; to je franjevački ideal mira, bratstva, malenosti, put koji nadilazi podvođenost i razdvojenosti, to je put potpunog povjerenja u Očevu milosrdnu ljubav, put na kojemu često pristupamo sakramentima svete ispovijedi, put na kojemu častimo Blaženu Djevicu Mariju. Sv. Leopold nam želi preporučiti i svoju životnu ostvarenjem jedinstva u Crkvi i zauzetost da se ono traži u vrhuncima kršćanskog života, dajući vlastiti obrađanjem svoga srca, spremnošću na dijalog i opraštanjem koje doprinosi rastu bratskog zajedništva, a na osobit način, preko molitve koja postaje potpuno predanje vlastitog života kojega bez ikakvih zadržavanja želimo darovati nebeskom Ocu, po Sinu u Duhu Svetome.